

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΥΠΟ

Ν. Ε. ΜΑΝΙΤΑΚΗ

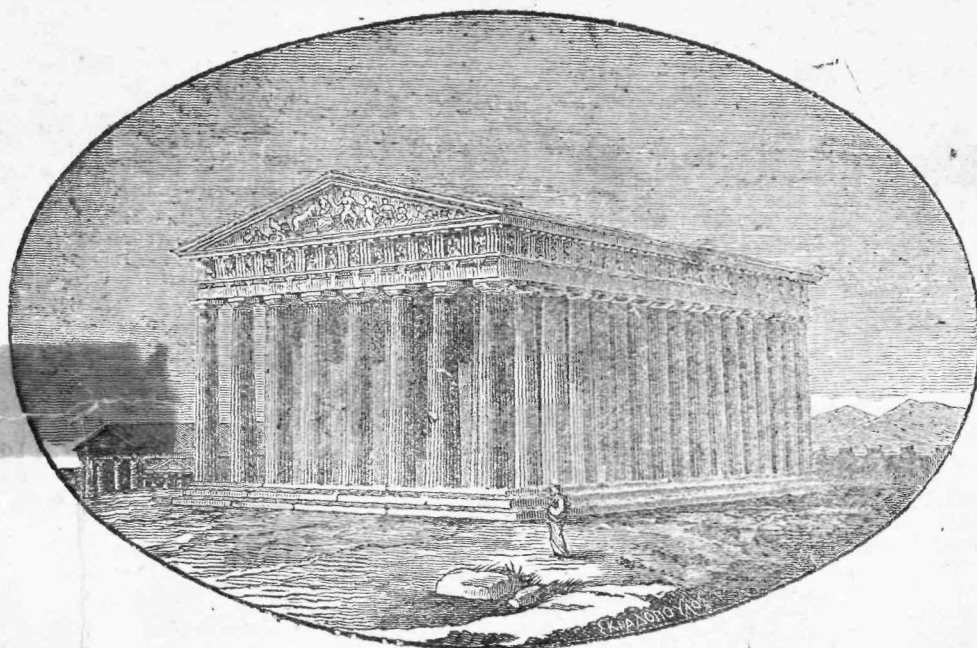
ΤΗΣ ΕΥΓΕΝΕΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΟΛΛΩΝ ΛΟΓΙΩΝ.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β΄.

ΕΤΟΣ Α΄.—ΤΟΜΟΣ Α.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ—ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

1878

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Γραφεῖον ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Περικίου καὶ Γερμίου ἀριθ. 30.

Ν. Ε. ΜΑΝΤΑΣ

Διευθυντής

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Γεραλίου.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΛΛΟΓΗΣ		ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΙ
Ἐν Ἀθήναις	ἑτησία φρ. ν. 8	Τὸ φιλῆμα, διήγημα (μετὰ εἰκόνας).—Μία σκηνὴ ἐν Παρδαίσει, ὑπὸ Χ. Καρμιτισῆ.—Οἱ Ἕλληνες ζωγράφοι καὶ αἱ κυριώτεραι αὐτῶν εἰκόνας.—Τὸ στέμμα τῆς Ἀγγλίας.—Ποικίλα.—Μοίχαις ἢ Ἐρριέτη, ὑπὸ Ἀχ. Παράσχου.—Γνωμικὰ.—Ταῖς Ἀναγνώσταις.—Εἰδοποιήσεις.	Ἐν Ἀθήναις. Λεπτ. 10
» »	ἑξαμην. » » 5		» ταῖς ἐπαρχίαις . . . » 45
» ταῖς ἐπαρχ.	ἑτησία » » 10		» τῶ ἐξωτερικῶ. . . » 25
» »	ἑξαμην. » » 6		
» τῶ ἐξωτερικῶ	ἑτησία φρ. 15		Φύλλα προηγουμένα λεπτ. 30

Ὁ Γεώργιος, ἂν ἀποθάνω, τὰ φιλῆματά σου θὰ μὲ ἐπαναφέρωσιν εἰς τὴν ζωὴν.

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ.
FRÉDÉRIC SOULIÉ

Τῷ 17... εἰς Θόλωσαν, μεταξὺ τοῦ κ. Γαράν καὶ τῆς οἰκογενείας Δελαφάιλ συνδέθη σχέσις τοσοῦτον στενὴ ὥστε πᾶς τις ἐδικαιούτο νὰ υποθέσῃ ὅτι ἦσαν συνδεθῆ λίαν προσεχῶς καὶ δι' ἐγγυαίας. Τῶνόντι ὁ κ. Γαράν, λογαζομένου τοῦ πυροβολικοῦ ἐν τῷ συντάγματι τοῦ... ἦτο νεανίας κομψότατος, τιμὰ τὰς ἐπιτιμίας του ἐν ταῖς μάχαις ἐν ταῖς ἐπιθεωρήσεσι καὶ ἐν τῶν ὁμιλιῶν εὐκόλως καὶ οὐδέποτε περιεαυτοῦ, ἐκπληρῶν τὰ καθήκοντά του ἄλλιον ἐκείνων οὔτινες εἰς τοῦτο κατατίθενται περισσότερον, πεφωτισμέως ὡς ἄνθρωπος μὲ πνεῦμα, καὶ

ἐπὶ πᾶσι πεφημισμένοι ὡς ἐξαιρετος εὐπατρίδης ἐν πόλει ὅπου μετὰ διακοσίων ἐτῶν εὐγένειαν εἶναι τις ἀκόμη νεοεγγενής. Ἄφ' ἐτέρου ὁ κ. Δελαφάιλ ἦτο σοβαρὸς καὶ ἀκέραιος δικαστικὸς ἀρχων. Γεννηθεὶς μετὰ πνεύματος δειλοῦ καὶ ψυχῆς εὐθείας, οὐδαμῶς θὰ ἐπέτρεπε νὰ μεταβληθῇ ἔστω καὶ συλλαβὴ τοῦ βραχνιστικοῦ κώδικος τὸν ὅποιον εἶχε διδαχθῆ, καὶ οὐδέποτε ἐβασάνισε κανένα. Πλὴν τούτου εἶχε τρόπους ἐξαιρετικούς καὶ οὐδέποτε ὠμίλει ἐν τῷ κόσμῳ περὶ τῶν υποθέσεων τοῦ δικαστηρίου, μήτε ἐν τῷ δικαστηρίῳ περὶ τῶν υποθέσεων τοῦ κόσμου. Ἦτο χῆρος, καὶ μίαν μόνην εἶχε θυγατέρα, ἥτις ἐκαλεῖτο Κλημεντία. Ἡ δεσποινὴς Δελαφάιλ εἶχεν ἀνάστημα τέλειον ἐξ ἐκείνων τὰ ὁ-

ποῖα καλοῦνται ὠραίων γυναικῶν ἀναστήματα, ἔστω καὶ ὅταν αὐταὶ ἦναι ἄσχημοι. Ἄλλὰ πολὺ ἀπεῖχε τοῦ τοιοῦτου ἢ Κλημεντία, καθότι εἶχε πρόσωπον τοσοῦτον καθαρῶς καὶ χαριέσσης καλλονῆς ὥστε βλέπων τις αὐτὸ ἠδύνατο νὰ λησμονήσῃ τὴν καλλονὴν τοῦ σώματος, καὶ νὰ συγκεφαλαιώσῃ ὅλας τὰς σωματικὰς χάριτας ὁμῶν περὶ τῆς ἀγγελικῆς ἐκείνης μορφῆς. Ὅλοι αἱ ἐξωτερικαὶ συμφωνίαι ἐφαίνοντο ἐξασφαλίζουσαι τὸν γάμον τοῦ κ. Γαράν μετὰ τῆς δεσποινίδος Δελαφάιλ· κατάστασιν καὶ καταγωγὴν εἶχον ὁμοίαν, καὶ ἡ ἡλικία των ἐφαίνετο ἐντελῶς ἀνάλογος. Εἰς τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ὁμιλοῦμεν, ἡ Κλημεντία ἦτο δεκαπέντε ἐτῶν, καὶ ὁ Γεώργιος, τοῦτο ἦτο τὸ βαπτιστικὸν ὄνο-

μα του κ. Γαράν, ἦτο εἰκοσιπέντε.

Ἐν τούτοις γυναῖκες τινες, ἐξ ἐκείνων αἰτινες ἀξιοῦσιν ὅτι ἔχουσι λεπτόν πνεῦμα, ἐβεβαίουν ὅτι μεταξὺ τῶν νέων τούτων ὑπῆρχον διαφοραὶ γνώμης καὶ αἰσθημάτων αἰτινες θὰ ἐπέφερον ῥῆξιν τινα πρὸ τοῦ γάμου, ἢ μεγάλα δυστυχήματα βραδύτερον. Ἐλεγον ὅτι ὁ ἥπιος χαρακτήρ τοῦ Γεωργίου δὲν θὰ συνεβιάζετο καλῶς μετὰ τὸ ὀρμητικὸν τῆς ψυχῆς τῆς Κλημεντίας· ὅτι θὰ συνεβαίνει βεβαίως ὥστε ὁ μεμετρομένος καὶ ἐπιφυλακτικὸς κ. Γαράν νὰ προσεβάλλετο ἐνίοτε ἐκ τῆς τολμηρότητος τῶν λόγων τῆς δεσποινίδος Δελαφάιλ, καὶ συχνάκις ἐκ τῆς λήθης τῆς μετριόφρονος εὐκοσμίας ἣτις φαίνεται ὡς καθῆκον καὶ ἥτις εἶναι ἡ πρωτίστη τῶν ἐρωτροπιῶν τῆς γυναικός. Ἄλλ' ἐκεῖναι αἰτινες ἐπίστευον ὅτι κατὰ βῆθος ἐξήτασαν τοὺς δύο τούτους χαρακτήρας εἶχον σταματήσει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ δὲν εἶχον μαντεύσει ὅτι ὁ Γεώργιος ἦτο ἡ περιπαθὴς ψυχὴ καὶ τὸ φλογερὸν πνεῦμα, ἢ δὲ Κλημεντία τὸ δειλὸν πνεῦμα καὶ ἡ ὑποσταταμένη ψυχὴ.

Ἐν τούτοις καλῶς εἶχον κρίνει ἐπιποῦσαι ὅτι ὁ γάμος τῶν ἤθελε τελεσθῆ ἐντὸς ὀλίγου. Ἦδη, τῶνόντι, ὁ κ. Γαράν εἶχεν ἀποταθῆ πρὸς τὸν κ. Δελαφάιλ καὶ εἶχε γίνεαι δεκτός. Ὁ Γεώργιος εἶχεν ἤδη ὠσαύτως ὅλα τὰ δικαιώματα μέλλοντος συζύγου· κατὰ πᾶσαν κυριακὴν, μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, ἄφινεν εἰς τὸν ὑπολογαγὸν τοῦ τὴν φροντίδα νὰ ἐπαναφέρῃ τὸν λόγον ἐκ τῆς ἐκκλησίας, καὶ ἤρχετο νὰ χαιρετίσῃ εἰς τὸ στασιδίον τῶν τὸν κ. Δελαφάιλ καὶ τὴν Κλημεντίαν, ἥτις ἐλάμβανε τὸν βραχιονά του, καὶ ἐξήρχοντο οἰκογενειακῶς νὰ περιπατήσωσιν εἰς τὸν περίβολον. Ὑπῆρχέ τι χάριεν καὶ σοβαρὸν εἰς τὸν βλέποντα αὐτοὺς τοιοῦτοτρόπως ἠνωμένους. Ἐρως ἐνάρετος εἰς δύο ἀγνάς ψυχάς, συνενούμενος μετὰ κάλλους τοσοῦτον θελκτικῶν νεαρὰ κόρη, σχεδὸν παιδικῆ, σπριζομένη μετ' ἐμπιστοσύνης καὶ ὑπὸ τὸ βλέμμα τοῦ πατρός της ἐπὶ τοῦ βραχιόνος νεανίσκου ὠσαύτως, ἀλλ' ἤδη διακεκριμένου καὶ ἀξίου νὰ ἐγγυηθῇ τὴν εὐδαιμονίαν γυναικός, ἰδοὺ ὠραῖον θέαμα, ἁρμονία ἐξ ἐκείνων αἰτινες ὑψοῦσι τὴν ἀνθρωπότητα καὶ παραμυθοῦσιν αὐτὴν διὰ τὰς ἀθλιότητάς της· ἦτο εἰκὼν αἰδήμων καὶ παθητικῆ τὴν ὁποῖαν ὅλοι οἱ ὀφθαλμοὶ ἐπεζήτουν καὶ τὴν ὁποῖαν ἐδείκνυον ἀλλήλοις εἰς τὰς οἰκογενεῖας χωρὶς νὰ τολμῶσι νὰ ἐλπίσωσι δι' ἑαυτοὺς τοιαύτην. Ὁ γάμος λοιπὸν περιεμένετο ὡς πανήγυρις τῆς πόλεως.

Βεβαίως περὶ τῆς συγκατανεύσεως τοῦ κ. Δελαφάιλ, βεβαίως περὶ τοῦ ἔρωτος τῆς Κλημεντίας, ἂν καὶ αὕτη

ἐκ δειλίας δὲν εἶχεν ἐκφραστῆ, ὁ Γεώργιος ἠτοιμάζετο νὰ ζητήσῃ τὴν συγκατάθεσιν τῆς μητρός του, ἥτις διέμενε εἰς Παρισίους, ὅταν περιστατικόν τι, τὸ ἀθλιώτερον ἐξ ὧν δύνανται νὰ καταστρέψωσι τὴν εὐδαιμονίαν ἀνθρώπου, διαταγὴ τοῦ ὑπουργοῦ πέμποντος τὸ σύνταγμα. . . εἰς τὰς Ἰνδίας, ἐπῆλθεν ἀνατρέψαν ὅλας τὰς ἐλπίδας του καὶ καταστρέψαν τὴν τελείαν ἐκείνιν ἔνωσιν.

Πρωτὰν τινὰ, πολὺ πρὸ τῆς ὥρας καθ' ἣν ἐσυνεβίβη νὰ παρουσιασθῆται, ὁ κ. Γαράν ἔρχεται εἰς τὸν οἶκον τοῦ κ. Δελαφάιλ καὶ ἀναγγέλλει τὴν κεραυνόβολον ταύτην εἰδήσιν. Ἡ θλίψις τοῦ Γεωργίου ἦτο ἀμετρος· ἡ τῆς Κλημεντίας ὑπῆρχε σκληρὰ καὶ βαθεῖα· καὶ αὐτὸς ὁ κ. Δελαφάιλ ἔμεινε ὡς κεραυνόβλητος. Μετὰ τὴν πρώτην ταύτην παραφορὰν, προσεπάθησαν νὰ ἐξεύρωσι μέσον τι ὅπως ἀποφύγωσι τὴν φοβερὰν ταύτην συμφορὰν. Ὁ Γεώργιος εἶπε νὰ σπεύσωσι τὸν γάμον καὶ ἐξήτησε νὰ παραλάβῃ μετ' ἑαυτοῦ τὴν Κλημεντίαν ἂν αὕτη συγκατατίθετο νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ὁ κ. Δελαφάιλ ὅμως δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξοικειωθῇ πρὸς τὴν ἰδέαν τοῦ νὰ ἀποχωρισθῇ τόσον αἰφνιδίως ἀπὸ τὴν θυγατέρα του, καὶ νὰ τὴν στελεῖν τόσον νέαν χιλιάδας λεύγας μακρὰν τῆς πατρίδος του, εἰς κλίμα τὸ ὁποῖον ἐνομίζετο τότε θανατηφόρον, ἐκτεθειμένῃν εἰς τὸν θάνατον ἑαυτῆς ἢ τοῦ συζύγου της, ἄνευ ἀσύλου καὶ ἄνευ προστασίας. Ὁ Γεώργιος ἤθελεν ἐπίσης νὰ δώσῃ τὴν παραιτήσιν του καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ σταδιὸν του· ἀλλ' ὁ κ. Δελαφάιλ ῥητῶς εἶπεν ὅτι θεώρει τὴν πρότασιν ταύτην τοῦ νεανίου ὡς καθαρὰν τρέλαν, καὶ ἐκήρυξεν ὅτι θὰ θεώρει ἑαυτὸν ὑπεύθυνον πρὸς τὴν οἰκογένειαν τοῦ κ. Γαράν διὰ τοιαύτην ἀπόφασιν. Τέλος ὁ Γεώργιος ἀπεπειράθη, ὡς τελευταίαν ἐλπίδα, νὰ πείσῃ τὸν αὐστηρὸν ἄρχοντα νὰ τῷ δώσῃ τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς του καὶ νὰ τὴν ἔχη πλησίον του μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς του ἥτις ἐμελλε νὰ γίνῃ μετὰ δύο ἔτη. Ἄλλ' ὁ κ. Δελαφάιλ οὐδὲ τὸν συμβιβασμὸν τοῦτον ἠθέλησε νὰ ἀκούσῃ, διότι ἀπὸ τῶν πρώτων λέξεων τῆς κοιμισθείσης ἀγγελίας ἐσηματίσεν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἀπόφασιν ἀμετάκλητον. Ἄμα ἐπέτυχε νὰ κατευνάσῃ ὀλίγον τὴν ἀπελπισίαν εἰς ἣν ἦσαν βεθυθισμένοι ὁ Γεώργιος καὶ ἡ Κλημεντία, τοῖς παρέστησεν ὅτι ἦσαν πολὺ νέοι ἀκόμη καὶ ἠδύναντο νὰ περιμένωσιν· ὅτι δύο ἔτη μόλις ἠριθμοῦντο ἐν τῷ βίῳ· ὅτι ἡ ἀπουσία αὕτη θὰ ἐχρησίμευεν ὡς δοκιμασία τῆς ἀγάπης τῶν, καὶ τέλος ὅτι αὕτη ἦτο ἡ ἀνεκκλήτος θέλησίς του. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ὑπακούσωσιν. Ὁ Γεώργιος συγκατένευσε μετὰ περιφρόβου

ἐγκαρτερήσεως, ἡ δὲ Κλημεντία μετὰ θλίψεως παραφόρου, ὡς ἂν εὗρισκε παρηγορίαν τινὰ παλαιὰν κατὰ τῆς δυστυχίας διὰ νὰ τὴν νύσῃ, ὡς ἂν ἠλπίζεν ὅτι ὁ ἔρως της θὰ το προσφιλέστερος καὶ ἡρωϊκώτερός τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Γεωργίου ἐπὶ δύο ἐτῶν προσδοκίαν καὶ χαρμόν.

Ὁ κ. Δελαφάιλ ἐφέβηθι ὡς ἀνθρώπος ἐξέφρων λαμβάνων τὴν ἰσχύαν ταύτην τὴν ὁποῖαν ἐπέβαλε εἰς τὰ δύο του τέκνα, ἀλλὰ δὲν ἐέβηθι μετὰ πνεύμα ὅταν, ἀφοῦ ἐβεβαίωθι περὶ τῆς ὑπακοῆς τῶν, δὲν ἐμακρύνθη ἐπὶ τινὰς στιγμάς διὰ νὰ τὰ ἀφίσῃ μόνα. Δὲν ἐνόησεν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐμειψθῶσι μετὰ τῶν τῶν ἀκρυα καὶ λόγοι, ἀθῶα βεβαίως, ἀλλὰ τὰ ὅσα δὲν ἔπρεπε μήτε νὰ ἰδῇ μήτε νὰ ἀκούσῃ, ἐν τίποτε ἴσως, μίᾳ ἐξ ἐκείνων τῶν ἰσῶν συγκινήσεων τοῦ νεαροῦ καὶ καθαροῦ ἔρωτος διὰ τὰς ὁποίας ἡ ψυχὴ ἀπαιτεῖ τὸ αὐτὸ μυστήριον οἶον ἀπαιτεῖ καὶ διὰ τὰς φλογερώτερας ἐπιθυμίας· εἰς ὄρκος, ὀφθαλμοὶ προσηλούμενοι ἐπὶ ὀφθαλμῶν, χεῖρες ἐντὸς χεῖρῶν· μίᾳ ἴσως ἐξ ἐκείνων τῶν φράσεων: «Θὰ με ἀγαπᾶς, Κλημεντία; — Θὰ σὲ ἀγαπῶ, Γεώργιε...» Ὀλιγώτερον ἴσως τούτου. Ἄγνοῦ, ἀλλ' ὤφειλεν εἰς αὐτοὺς τὴν στιγμὴν ταύτην τῆς ἀφίτου ὀδύνης διὰ τὸν ἐγκάρδιον ἀποχαρισμὸν τῆς ψυχῆς τῶν. Δὲν τὴν πρέσχε λοιπὸν εἰς αὐτοὺς, καὶ ἔμεινε σιωπηλὸς ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου. Διὰ τοῦτο, ὅταν ἦλθεν ἡ στιγμὴ τοῦ ἀποχωρισμοῦ, ὁ Γεώργιος πνιγόμενος ἐκ τῶν λόγων τοὺς ὁποίους δὲν ἠδυνήθη νὰ εἴπῃ, ἐλησμώνησε τὸ σέβας τοῦ πρὸς τὰ καθήκοντα τῆς τιμῆς, καὶ ἔρριψε χαμηλοφώνως, ὡς διαταγὴν καὶ ταράκην σιν συγχρόως τὰς λέξεις ταύτας πρὸς τὴν δυστυχῆ Κλημεντίαν.

— Ἀπόψε, τὸ μεσονύκτιον, εἰς τὸν κῆπον.

Τὸν ἠτένισεν ἐκείνη, καὶ ὄν εἶδεν ὠχρὸν καὶ καταβεβλημένον· διὰ τοῦ αὐτοῦ δὲ τάνου φωνῆς ἀπεκρίθη·

— Θὰ ἤμαι.

Ἐκ τῆς ἀταραξίας μετ' ἧς ἀπεχωρίσθησαν, ὁ κ. Δελαφάιλ ἔπρεπε νὰ ἐνοήσῃ ὅτι ἐσκόπευον νὰ ἐπιδίδωσιν ἀλλήλους. Τῷ ἔλειπε διαύγει ψυχῆς καὶ οὐδεμίαν συνέλθεον ὑπόνοιαν.

Ἐλθούσης τῆς ἑσπέρας, ἡ Κλημεντία κατέβη εἰς τὸν κῆπον· εἰς αὐτὴν νὰ τὸ εἴπωμεν; σχεδὸν εὐτυχῆς τι εἶχε τύψιν συνειδήσεως, παθοῦσα συγκινήσεις ἔρωτος μυστικοῦ καὶ ἴσως ἐνόησεν· καθότι, δὲν ἤξευρεν ἀλλοῦ ἔκταμα ἢ ὅτι παρήκουεν εἰς τὸν πατέρα της. Ἐξ ἐναντίας ὁ Γεώργιος ἤλθε μεταμελούμενος, αὐτὸς ὅστις ἤξευρεν ὅλους τοὺς κινδύνους τοιαύτης συνεντεύξεως. Ἐπλησίασαν ἀλλήλους τρέμοντες, καὶ ἐπὶ τινὰς στιγμάς ἔμει-

ναν άφρωνοι μὴ ἤξεύροντες τί νὰ εἰπωσι· τέλος ὠμίλησαν περὶ τοῦ σκληροῦ χωρισμοῦ τῶν καὶ περὶ τῆς ἀπομονώσεως εἰς τὴν ἔμελλον νὰ ζήσωσι· τοὺς ἀπασχόλησε πολὺ ἡ σκέψις πῶς ἤθελον διάγει, καὶ ἡ χρῆσις τῶν δύο τούτων ἐτῶν ἐκανονίσθη οὕτως εἰπεῖν ἡμέραν πρὸς ἡμέραν. Συνεφώνησαν τὰς ὥρας τῆς νυκτὸς καθ' ἃς ἤθελον σκέπτεσθαι ὁ εἰς περὶ τοῦ ἄλλου, λησμονοῦντες ἀμφοτέροι ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ ἀποστάσει αἱ ἡμέραι τοῦ ἐνὸς κλίματος εἶναι νύκτες διὰ τὸ ἄλλο. Καὶ ἔπειτα συνεφώνησαν νὰ σκέπτονται ἀκαταπαύστως, ὅπερ ἦτο τὸ ἀσφαλέστερον μέσον συναντήσεως. Διαρκούσης τῆς συνδιαλέξεως ταύτης, ἡ σελήνη εἶχεν ἀνατελεῖ εἰς τὸν ὄριζοντα, ἡ νύξ ἦτο ἤρεμος καὶ μυροβόλος. Ἐκάθησαν ὑπὸ δένδρον πλήρες ἠθισμένον αἰγοκλημάτων, καὶ ἀνεπαισθήτως ἡ σιωπὴ κατέλαβεν ἀμφοτέρους. Ἡ Κλημεντία παρεδόθη εἰς αὐτὴν μετὰ μέθης· ὁ Γεώργιος δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀντισταθῇ εἰς αὐτήν. Ἦσαν ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου, ἠδέως συμμαζευμένοι ἐπὶ ἐδράνου στενοῦ· ἡ Κλημεντία, ἀκίνητος καὶ μὲ κεφαλὴν κεκλιμένην, ἔκλαιε χωρὶς νὰ πάσῃ· ὁ Γεώργιος ἠσθάνετο ἠδυπαθῆ φρικίασιν· τὸ στήθος του ἐπνευστία. Ἡτένισε τὴν νεαρὰν μνηστῆν του, τὸ φέγγος τῆς σελήνης ἐφώτιζε τὸ πρόσωπόν του· ἔπεσε γονυπετῆς ἐνώπιόν της.

— Μὲ ἀγαπᾶς; ἐφώνησεν.

— Ὁ Θεὸς μὲ εἶναι μάρτυς, ἀπεκρίθη ἐκείνη ἠρόχως, ὅτι σὲ ἀγαπᾶ πλεῖστον τῆς ζωῆς μου.

Ἡ ἀπλὴ αὐτῆ ἀπόκρισις, ἡ ἐπίκλησις αὐτῆ πρὸς τὴν Θεότητα, ὑπερήσπισε τὴν ἀθῶαν κόρην· καθότι ἀμέσως ὁ Γεώργιος, ὡσεὶ καταληθθεὶς ὑπὸ αἰφνιδίας λάμπσεως, ἀνηρέθη λέγων·

— Λοιπὸν, χαῖρε, χαῖρε!

— Τόσον γρήγορα! ἐφώνησε θλιβερῶς ἡ Κλημεντία.

— Πρέπει, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος· πλησιάζω νὰ χάσω τὸ λογικόν μου πλησίον σου. Ὡ! μὴ μὲ κρατεῖς, ἄφες με νὰ φύγω! μὴ μὲ βλέπης τοιούτοτρόπως. Χαῖρε! χαῖρε! Ἄς χωρισθῶμεν ἀθῶοι, διὰ νὰ ἐπανεύρωμεν ἀλλήλους χωρὶς νὰ ἐρυθριάσωμεν.

Βεβαίως ἡ Κλημεντία δὲν ἐνόησε μήτε τὸν τρόπον ὅστις ἠγλοίωσε τὸ πρόσωπον τοῦ Γεωργίου, μήτε τὸν παλμὸν τῆς φωνῆς του· ἀλλ' ἠσθάνθη ὅτι ὁ ἔρωσ της δὲν ἔσθηνεν εἰς τὸ ὕψος τῆς περιπαθοῦς ἐλείνης ἐκφράσεως. Ἐφοβήθη μήπως φανῆ ἀτάραχος ἀπέναντι τῆς παραφορᾶς ἐκείνης, καὶ βεβαίως τὸ αἶσθημα τοῦτο, καθ' ἣν στιγμήν ὁ Γεώργιος ἔδρεψεν ἐπὶ τῶν χειλέων της ἐν μόνον φλογερόν φίλημα, τῇ ἐνέπνευσε τὰς παραδόξους ταύτας λέξεις·

— Ὡ Γεώργιε, ἂν ἀποθάνω, τὰ φι-

λήματά σου θὰ μὲ ἐπαναφέρωσιν εἰς τὴν ζωὴν.

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ἀπεχωρίσθησαν.

Τέσσαρα ἔτη παρήλθον ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης, ὅτε ὁ Γεώργιος, ἀποθιθεὶς εἰς Βρέστην ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν, ἐκίνησε διὰ Παρισίους καὶ ἔφθασεν εἰς τὸν οἶκον τῆς μητρός του τὴν 5ῆς Ἰουνίου 17... Εἶχεν ἤμως φροντίσει νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ περὶ τῆς ἐπιστροφῆς του διὰ τινῶν φίλων· τοῦτου ἕνεκα, ἅμα τὸν εἶδεν αὐτὴ ἐνεπλήσθη χαρᾶς πλήρους καὶ τελείας, ἄνευ τρόμου, ἄνευ ἐκπλήξεως· καθότι ὁ Γεώργιος εἶχε πληγωθῆ, εἶχε συλληφθῆ αἰχμάλωτος καὶ εἶχε νομισθῆ νεκρός. Ἡ χαρὰ τοῦ Γεωργίου ὑπῆρξεν οὐχ ἦτον μεγάλη· ἐν τούτοις, μετὰ τὰς πρώτας στιγμὰς καθ' ἃς ἐξεδηλώθησαν τὰ θορυβώδη αἰσθήματα τῆς ἐνώσεως, ἡ κυρία Γαράν παρετήρησεν ἀλλόκοτόν τινα θλίψιν εἰς τὰ βλέμματα τοῦ Γεωργίου, πολλὴν ἀλλοφροσύνην εἰς τὰς ἀποκρίσεις του· τὸν ἠρώτησεν, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀπέφυγε νὰ ἐξηγηθῆ. Ἐκείνη ἐπέμεινεν, ὁ δὲ υἱὸς της διὰ νὰ τὴν καθησυχάσῃ, τῇ ὁμολόγησεν ὅλην τὴν αἰτίαν τῆς παραδόξου ἐκείνης μελαγχολίας.

— Εἶναι παιδαριῶδες, μῆτέρ μου, εἶναι τρέλα ἀναξία ἀνδρός· ἀλλ' ἀφοῦ πιστεύετε ὅτι ἡ μελαγχολία μου ἔχει αἰτίαν σπουδαίαν, πρέπει νὰ σᾶς ἠουχάσω, ἔστω καὶ ἂν σᾶς φανῶ γελοῖος. Φαντασθῆτε ὅτι διερχόμενος πρὸ τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Γερμανοῦ τῶν Δειμώνων, εἶδον τὴν ἐκκλησίαν ταύτην μελανοσκέπαστον καὶ διακεκοσμημένην ὡς ἂν ἐπρόκειτο περὶ πλουσίας κηδείας. Βεβαίως τὸ πρᾶγμα εἶναι κοινότατον καὶ δὲν θὰ προεκάλει οὐδὲ τὴν προσοχὴν παιδίου· καὶ λοιπὸν! τὸ θέαμα τοῦτο μοὶ ἐπροξένησε δυσάρεστον ἐντύπωσιν· δὲν ἤξεύρω διατί μοὶ ἐφάνη ὅτι ἀνεγνώσκον ἀπαισίαν προειδοποιήσιν δυστυχίας. Μειδιᾶτε καὶ ἔχετε δίκαιον. Ἀλλὰ τρία ἔτη αἰχμαλωσίας καὶ φρικτῶν δοκιμασιῶν κατέστησαν τὴν ὀδύνην μου ὑποφερτὴν ὥστε φοβοῦμαι τὰ πάντα ἀφότου εἶμαι εὐτυχῆς.

— Τὸ αἶσθημα τοῦτο μοὶ ἀποδεικνύει ὅτι ἀγαπᾶς τὴν εὐτυχίαν ταύτην, ἀφοῦ φοβεῖσαι μήπως τὴν χάσῃς, τῷ ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ του· ἀλλ' ἡ συνήθεια τῆς ἀπολαύσεως θὰ σὲ καθησυχάσῃ ἐντὸς ὀλίγου. Ὅσον δ' ἀφορᾶ τὴν κηδείαν ταύτην, δὲν δύναται νὰ ἦναι ἄλλη ἢ τῆς ὠραίας κυρίας Σερβένς, ἀποθανούσης χθὲς μετὰ τριήμερον περίπου ἀσθένειαν.

— Τῆς ὠραίας κυρίας Σερβένς; εἶπεν ὁ Γεώργιος· ἀλλ' ἦτο λοιπὸν τόσον ὠραία ὥστε νὰ τὴν ὑποδεικνύωσι διὰ τοῦ ὀνόματος τούτου;

— Βεβαίως, ἀπήντησεν ἡ κυρία Γα-

ράν· καὶ ἡ καλλιότης τῆς ἦτο τόσον ὑπέροχος, ὥστε πανταχοῦ ἐφημιζέτο, καὶ εἰς Θόλωσαν λέγον ὁμοίως ὀμιλοῦντες περὶ αὐτῆς: Ἡ ὠραία δεσποινὶς Δελαφάιλ.

Ἡ ἀποκάλυψις αὕτη, τοσοῦτον ἀπλῆ καὶ τοσοῦτον ἀπότομος, τοσοῦτον τρομερᾶς δυστυχίας δὲν εἰσέδωσε φωτεινῶς καὶ βιαίως εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Γεωργίου. Ἐκύτταξε τὴν μητέρα του μὲ ὕφος μᾶλλον ἐκπεπληγμένον ἢ ἐντρομον, καὶ ἐζήτησε νὰ τῷ ἐπαναλάβῃ τὴν φράσιν, τὴν ὁποίαν ἤκουσε πρὸ ὀλίγου. Ἡ κυρία Γαράν, ἐνθυμηθεῖσα τότε ὅτι ὁ υἱὸς της εἶχε κατοικήσει εἰς τὴν Θόλωσαν, καὶ ὑποθέτουσα ὅτι πιθανὸν νὰ εἶχε γνωρίσει τὴν Κλημεντίαν, ἔθεσε πλείτερας προφυλάξεις εἰς τὴν ἀπόκρισίν της· ἀλλ' ὅταν ἐπανέλαβε τὸ ὄνομα τῆς δεσποινίδος Δελαφάιλ, ὁ Γεώργιος ἔπεσε καταβεβλημένος πλησίον της, ὡς ἄνθρωπος βληθεὶς ὑπὸ αἰφνιδίου καὶ θανατηφόρου κτυπήματος· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐκινήθησαν σπασμωδικῶς, ὠχρότης πελιδνὴ ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν του, διεκόπη ὡς ὑπὸ πνιγμοῦ, καὶ βεβαίως θὰ ἀπέθνησκε καθ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἐὰν ἡ ἀπελπισία του δὲν ἐλάμβανε διέξοδον εἰς κραυγὰς τρομερὰς καὶ φρικώδεις κλαυθμούς.

Βεβαίως ὁ μητρικὸς ἔρωσ εἶναι ἐφρευρετικώτατος, ἀφοῦ κατάρθωσεν οὗτος νὰ καθησυχάσῃ τὴν παράφορον ἐκείνην θλίψιν. Ἡ μήτηρ τοῦ Γεωργίου ὀμιλοῦσα εἰς αὐτὸν πολὺ περὶ τῆς Κλημεντίας, ἐπέτυχεν νὰ τύχῃ ἀκροάσεως· καὶ, πρᾶγμα παράδοξον, διὰ τὴν προδοσίαν της μᾶλλον ἢ διὰ τὸν θάνατόν της ἔπρεπε νὰ παρηγορήσῃ τὸν δυστυχῆ Γεώργιον. Τότε τῷ ἐξήγησε πῶς, διασπαρείσης τῆς φήμης εἰς τὴν Γαλλίαν περὶ τῆς αἰχμαλωσίας του καὶ τοῦ θανάτου του, ἡ δυστυχῆς δεσποινὶς Δελαφάιλ ἔμαθε ταῦτα· τῷ παρέστησεν ὅτι μετὰ πολλὰ δάκρυα καὶ ἀντίστασιν, ἡ Κλημεντία ἐδέχθη ἴσως νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ πατρός της· καὶ πάντα ταῦτα τόσον ἦσαν φυσικά, ὥστε ἡ κυρία Γαράν πλάττουσα ἱστορίαν ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν. Τέλος τῷ εἶπεν, ὡς τελευταῖον σωτήριον βάλασμον εἰς τὴν ψυχὴν του, ὅτι βεβαίως ἡ διὰ τὸν θάνατον τοῦ Γεωργίου λύπη καὶ ἡ ἀναγκαστικὴ ἐκείνη ἔνωσις ἐπέφερον τὸν θάνατον τὴν νεαρᾶς καὶ ὠραίας κυρίας Σερβένς· καὶ διὰ γυναικειᾶς εὐφυΐας ἀξιοθαυμάστου, κολακεύουσα τὴν δυστυχίαν τοῦ Γεωργίου διὰ τῆς ὑποθέσεως ὅτι ὁ θάνατος προῆλθεν ἐξ αἰτίας του, κατάρθωσε νὰ ἐλαφρώσῃ τὴν πικρίαν αὐτῆς.

(ἔπειτα τὸ τέλος)

A. Γ. ΣΚΑΛΙΑΔΗΣ

ΜΙΑ ΣΚΗΝΗ
ΕΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΩ.

Α'

Εἰς τὴν πρώτην καὶ ἐπιτακτικὴν τοῦ πανσόφου Δημιουργοῦ φωνὴν ὁ μυροχεύμων τῆς Ἐδέμ παράδεισος προέκυψεν ἐν ὄλῃ αὐτοῦ τῇ λαμπρότητι καὶ μεγαλοπρεπείᾳ ἐκ τῶν ἐρεβωδῶν τοῦ χάους κόλπων.

Βαρυχεῖς καταρράκται ἀποτόμως ἀπὸ ἐκπληκτικοῦ καταπίπτοντες ὑψους, ἐθραύοντο κατὰ τῶν ἐπιπροσθούτων πετρῶδων βράχων, καὶ κάτω ἐπὶ τοῦ ὑποστρωνημένου γλοεροῦ τάπητος ἀνεφαίνοντο κυλιόμενα ἡρέμα τὰ ἀργυρᾶ νάματα τῶν.

Τὰ ἄνθη ἀνέδιδον τὴν μεθυστικωτέραν εὐωδίαν καὶ ἐπεδεικνυον φιλαρέσκως τὸν ἐκπρεπῆ αὐτῶν κόσμον ἐν τῇ ἀρμονικῇ ποικιλίᾳ τῶν μᾶλλον ἐπαγωγῶν χρωμάτων καὶ τῇ μαργαρώδει αὐτῶν δρόσῳ, ἥτις ἐπὶ τῶν τρυφερῶν ἐπικαθημένη πετάλων εἰς ἀπείρους ἀντανεκλάτο ἡλίους.

Σύμπασα τοῦ μαγικοῦ τῆς Ἐδέμ κήπου ἡ εὐθαλῆς βλάστη εἰς τὸν φιλοπαγμόνως αὐτὸν ἐπιψαύοντα ῥοῦν τῶν δροσοβόλων ὑδάτων ἔκυπτεν ἐπιχαρίτως, καὶ ἥσυχος ἄπωθεν ἠκούετο φλοῦστος, τὸ ἐρωτικὸν φίλημα ἐξαγγέλων δύο ἀμοιβαίως ἀγαπωμένων νεαρῶν πλασματῶν.

Αἱ κορυφαὶ τῶν γιγαντωδῶν δένδρων ἐτλαντεύοντο παίζουσαι μὲ τὰς διαυγεῖς τοῦ φωτοβόλου ἀστρου ἀκτίνας, καὶ οἱ ἀνθηροὶ αὐτῶν κλώνες γλυκὺν ἀνέπεμπον ψίθυρον, ὑπὸ λεπτῆς καὶ βαλσαμώδους ἐπιπνεόμενοι αἴρας.

Ἰπὸ τὰ σκισρὰ φυλλώματα τῶν δένδρων ἡ ἐρασίμολος ἀηδὼν κεκρυμμένη τοὺς ἐρωτικούς αὐτῆς περιπαθῶς ἔψαλλε πόνους. Ἡ δὲ σπίζα, ἡ ὑπολαῖς καὶ ἡ ἀκανθυλλίς τοὺς ὀξεῖς μετὰ τῶν εὐμελῶν τῆς Πρόκνης ἀσμάτων συνανχιμγνύουσαι συριγμούς τῶν, θεσπεσίαν συνετέλουν ἀρμονίαν.

Ὁ κυανοῦς οὐρανὸς ὑπερθεὶν ἀπασράπτων ἐκ τῶν μαρμαρυγῶν τῶν ἑαυτοῦ ἀστέρων, ὡς ἀπεραντος ἀπρωρεῖτο ὑαλίνη συνδόνη, ὑπὸ λαμποκοπούντων περιχυτος σκαπείρων, καὶ μόλις ἐδῶ καὶ ἐκεῖ νεφέλια τινα ἐν εἶδει ἀτιμίδων ἐφαίνοντο πλανώμενα, ἀμαυρῶς τὴν διαφάνειαν αὐτοῦ κηλιδοῦντα.

Πανταχοῦ σιγῇ ἐβασιλεύει καταλυκτικὴ καὶ βελθεῖα.

Β'

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ παντέρπου ἐκείνου παραδείσου, ἔνθα τὸ πᾶν ἀπέπνεε τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν μέθην, ὁ πρῶτος ἄνθρωπος μόνος ἐδρμιμένος, ἐμαραινέτο ἐν τῷ μονῆρει αὐτοῦ βίῳ, καὶ

μετ' ἀνίας ἐβλεπε διαρρέοντα πρὸ αὐτοῦ ἄχαριν τὸν χρόνον.

Καλλιεργῶν ἐκεῖ ἐπιμελῶς τὸν ἑαυτοῦ κήπον, κατάπονος ἐκ τῆς ἐργασίας παρήτει ἐνίοτε τὴν ἑαυτοῦ ἀξίτην, καὶ ἔστρεφε θλιβερώς τὸ βλέμμα πρὸς τὴν πέριξ ὀργῶσαν θαλερὰν φύσιν, ἀλλ' αὐτὴ οὐδὲν, φεῦ, ἐφαίνετο δι' αὐτὸν ἔχουσα θέλεκτρον.

Ἡρώτα ἑαυτὸν πολλάκις μελαγχολῶν θανασίμως, διατί οἱ ἰχθύς ἐν τοῖς ὕδασι, τὰ πηνὰ εἰς τὸν ἀέρα, ἐπὶ τῶν ἀεροπετάλων ἀνθέων αἱ χρυσαὶ μηλολόνηται καὶ κοῦραι χρυσαλλίδες, πάντα τὰ ζῶα ὑπὸ τὰ σκιάματα τῶν δασῶν κατὰ ζεύγη παίζουσιν ἡδέως, μυρίας πρὸς ἀλλήλα ἀπονέμοντα θωπείας;

Καὶ ἔκλαιεν, ἔκλαιεν ὡς μικρὸν παιδίον.

Γ'

Ἄλλ' ὁ Θεὸς ἐπὶ τέλους τὸν εὐσπλαγγνίσθη.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Ἀδάμ εἶχε πέσην κοιμηθῆ ὑπὸ τὴν σκιάν βαθυσκίου βνανανέας. Ὁ ὕπνος τοῦ ἐφαίνετο κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀνήσιγος ἐκτάκτως, καὶ βαρεῖς ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν γογγυσμοὶ ἠκούοντο ἐκ βάθους ἀνερχόμενοι τοῦ στήθους του. Ὡ, βελβαίως ἀπατηλὰ ὄνειρα τοῦ ἀτυχοῦς ἐτάραττον τὸν ὕπνον!

Αἴφνης νεφέλη φωτεινὴ καὶ αἰθερόπλαστος ἐκ τῶν ἄνω κατελθοῦσα ὡς λεπτοφυῆς περιεχύθη πέπλος καὶ περιέβαλε τοῦ κοιμωμένου τὸ γυμνὸν σῶμα.... Μετ' ὀλίγον ἀνῆλθε πάλιν ὡς στήλη πυρὸς μετὰ κρότου εἰς τὸν ἀέρα, ἔνθα μικρὸν κατὰ μικρὸν διελύετο, ἐγίνετο ὄρατος, ἐξηφανίζετο.

Ἄλλ' ὦ θαῦμα! Ἐξ εὐωνύμων τοῦ Ἀδάμ παραυτὰ ἀνέλαμψε μορφή καλλονῆς ἐξαισίας...

Δ'

Εἶχε κόμην μελαιναν ὡς ὁ ἔβενος, ἀτμηλῶς κυμαινομένην ἐπὶ λευκῶν ὡς τὸ μάρμαρον ὤμων.

Ἐπὶ μετώπου φαιδρῶ καὶ λειοτέρου κατόπτρου αἱ ὀφθαλμοὶ ἐχάραττον δύο τόξα φαντασιώδους ἐντελείας.

Στρογγύλοι καὶ χιονόλευκοὶ βραχιόνες ἐκάμπτοντο ἀφελῶς ἐπὶ ἀλαβαστρίνου στήθους.

Πρόσωπον πλαστὸν ἐκ ῥόδων καὶ κρίνων ἐνέφαινε τὸ ἀπαλὸν ἐνδιαίτημα τῶν ἐρώτων.

Βλέφαρα μακρὰ καὶ πυκνὰ ὑπέγραφον σκιὰν ἀρρήτου ἠδυπαθείας.

Ὀφθαλμοὶ λαμπροὶ καὶ μεγάλοι, ὑπὸ ὕψους διαβρεχόμενοι νεκταρώδους, ἐξέβαλλον φλόγας πλήρεις περιπαθείας.

Ἐπὶ τῶν χειλέων, ἄπερ ἔλαφρὰ ὑπέδαπτε πορφύρα, περιεφέρετο μειδιάμα οὐράνιον καὶ θεῖον, ἀποκαλύ-

πτον δύο ἀργυρᾶς γραμμᾶς κανονικῶν κρουστάλλων...

Εἶχε καθόλου τὸ παράστημα καὶ τὴν χάριν τῆς ἀναδουμένης Ἀφροδίτης.

Ἡ μορφή αὐτὴ ἡ ἀκίνητος καὶ αἰδημόνως ἐκεῖ ἰσταμένη ἦτο ἡ Εὐα.

Ε'

Ἡ χεὶρ τοῦ Δημιουργοῦ ὅτε ἐν νεφέλῃ καταβάσα ἐπεκάλυψε τοῦ Ἀδάμ τὸ σῶμα, δεξιῶς μεταξὺ τῶν πλευρῶν αὐτοῦ εἶχε διαλισθήσῃ. Ἀπέσπασεν ἐξ αὐτῶν μίαν καὶ ἔπλασε τὸ χαριτόβρυτον τοῦτο πλάσμα.

Ὁ Ἀδάμ ἐξύπνησεν ἐκ τοῦ κρότου τῆς περὶ αὐτὸν διαρραγείσης νεφέλης, καὶ ἠγέρθη ἀπελπισ καὶ κλαίων ὅπως ἐπαναλάβῃ τὴν ἀνιαρὰν καὶ ἐπίμοχλον αὐτοῦ ἐργασίαν.

Τὴν εἶδεν...

ΣΤ'

Ὁ Ἀδάμ ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς Εὐας κατελήφθη ὑπ' ἐκπλήξεως. Ἡ Εὐα ἀπέναντι τοῦ Ἀδάμ κατελήφθη ὑπ' αἰδοῦς, καὶ ὀρμεμφύτως ἀφῆκε καταπίπτοντας πρὸ αὐτῆς ἐσταυρωμένους τοὺς βραχιόνάς της.

Ἐκλινε νεφελῶς ἐπὶ τὸν ἀριστερὸν τῶν ὤμων τὴν κεφαλὴν της, καὶ τὰ βλέμματά της προσένευσαν χαμαὶ μετὰ δειλιάς.

Ὁ Ἀδάμ τὴν θεωρεῖ ἤδη ἀπλήστως. Μετ' ὀλίγον, ἤσθάνθη ἀκατανίκητόν τινα δύναμιν ἐλκύνουσαν αὐτὸν ἀκατανοήτως πρὸς ταύτην. Μετ' ὀλίγον ἔτι ἤσθάνθη διεγειρομένην ἐν ἑαυτῷ μυστηριώδη τινὰ συμπάθειαν διὰ τὸ νέον τοῦτο πολύτιμον τοῦ παραδείσου δῶρον.

Μετ' ὀλίγον ἔτι ἐνόμισεν ὅτι ἤσθη δι' αὐτὸν τὸ παραπέτασμα, ὅπερ ἔκρυπτεν ἄχρι-τοῦδε ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὴν τοσοῦτῃ γόησσαν φύσιν.

Τότε τὸ στερέωμα διελάμψε πρὸ αὐτοῦ ἐν ὄλῃ του τῇ αἴγλῃ. Τὰ ἄνθη ἐσαλεύθησαν εὐωδέστερον ἐπὶ τῶν ἀβροσφῶν καλύκων τῶν. Τὰ πηνὰ ἐγόγγυσαν μὲ μελωδίαν διαπεραστικωτέραν. Ἡ ὄψις τοῦ παραδείσου ἀνεωόθη. Τὸ Σύμπαν ἐφαίνετο ῥιπτόμενον εἰς γενικὸν ἐναγκαλισμόν.

Ὁ Ἀδάμ ἀνεπαισθήτως εἶδεν ὅτι περιεστριγγε τρυφερῶς εἰς τὰς ἑαυτοῦ ἀγκάλας τὴν ὠραίαν τοῦ Παραδείσου κόρην.

Ζ'

Οἱ ἀναρίθμητοι κόσμοι ἀπρητημένοι εἰς τὴν ἀβυσσον συνεικινήθησαν ἐξ ὁμοίου κλονισμοῦ, ἔνθα τὸ νεαρὸν ἤσθάνθη ζεύγος, καθ' ἣν στιγμήν ὁ παράδεισος ἀντήχησεν εἰς τὸ πρῶτον πύρινον φίλημα, δι' οὗ τὴν πρώτην λέξιν ἀπκύθυνεν ὁ πρῶτος ἀνὴρ πρὸς τὴν πρώτην γυναῖκα.

Χ. ΚΑΡΜΙΤΣΗΣ.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΖΩΓΡΑΦΟΙ.

Αἱ διασημότεραι εἰκόνες τῶν ἐριῶν μεγάλων σφολῶν, Ἰονικῆς, Σικυωνικῆς καὶ Ἀττικῆς.

Πολύγνωτος ὁ Θάσιος ἔγραψε πολεμιστὴν μετὰ τῆς ἀσπίδος τοῦ ἔγραψε προσέτι τὸν ναὸν τῶν Δελφῶν, καὶ τὴν Στοὰν τῶν Ἀθηναίων.

Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος. Ἱερέα ἐν θεοσκευτικῇ λατρείᾳ τὸν Αἴαντα πυρπολούμενον ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ.

Ζεῦξις. Τὴν Ἀλκμήνην τὸν θεὸν Πάνα τὴν Πηνελόπην τὸν Δία καθήμενον ἐπὶ θρόνου καὶ περιστοιχούμενον ὑπὸ τῶν θεῶν οἵτινες ἴστανται ὄρθιοι τὸν Ἡρακλέα παῖδα, πνίγοντα δύο ὄφεις ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Ἀμφιτρώωνος καὶ τῆς Ἀλκμήνης οἵτινες ὠχρῶσιν ὑπὸ τρόμου τὴν Ἡραν τὴν εἰκόνα τῶν Σταφυλῶν τὴν Ἐλένην καὶ τὸν Μαρσύαν.

Παρθένιος. Τὸ Παραπέτασμα τὸν Λαὸν τῶν Ἀθηναίων προσωποποιημένον τὸν Θησέα τὸν Μελέαγρον τὸν Ἡρακλῆ καὶ τὸν Περσέα τὸν μέγαν Ἱερέα τῆς Κυβέλης. Τροπὸν κρῆσαν μετὰ τοῦ παιδίου τῆς τὸν Φιλοκτῆτην τὸν θεὸν Βάκχον δύο Παιδιά συνοδεύμενα ὑπὸ τῆς Ἀρετῆς Ἱερέα διακονούμενον ὑπὸ νεαροῦ παιδὸς κρατοῦντος κιθάρῃ μετὰ θυμιάματος καὶ ἔχοντος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς στέφανον ἐξ ἀνθέων ἀγωνιστὴν ἔνοπλον ἀποθέτοντα τὰ ὄπλα του μετὰ τὸ τέλος τοῦ δρόμου τὸν Αἰνεῖαν τὸν Ἀχιλλέα τὸν Ἀγαμέμνονα τὸν Ὀδυσσεά τὸν Αἴαντα ἐρίζοντα πρὸς τὸν Ὀδυσσεά διὰ τὴν πανοπλίαν τοῦ Ἀχιλλέως.

Τημάρις. Τὴν θυσίαν τῆς Ἰφιγένειας τὸν Πολύφημον κοιμώμενον, τοῦ ὁποῖου μικροὶ σάτυροι μετροῦσι τὸν λιχνὸν διὰ θάρσους.

Πάμφιλος. Μάχην πρὸ τοῦ ἄστειος τοῦ Φλιούντος νίκην τῶν Ἀθηναίων τὸν Ὀδυσσεά ἐν τῷ πλοίῳ του.

Ἐρίων. Τὸν Βάκχον τὴν Τραγωδίαν καὶ τὴν Κωμῶδιαν προσωποποιημένας τὴν Σεμιράμιδα γραῖαν βαστάζουσαν δύο λαμπτήρας ἔμπροσθεν νεαρᾶς νέμφης.

Ἀπελλῆς. Τὴν Καμπάσπην γυμνὴν, ὑπὸ τὴν μορφὴν τῆς Ἀναδυομένης Ἀφροδίτης τὸν βασιλέα Ἀντίγονον τὸν Ἀλέξανδρον κρατοῦντα κεραυνοῦ τὴν πομπεῖαν τοῦ Μεγαβύζου, Ἱερέως τῆς Ἀρτέμιδος τὸν Κλείτον ἀπερχόμενον εἰς πόλεμον καὶ λαμβάνοντα τὴν περικεφαλαίαν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ἱπποκόμου τοῦ ἑνα θηλυδρίαν τὸν Μένανδρον βασιλέα τῆς Καρίας τὸν Ἀγκάϊον τὸν τραγικὸν Γοργασθένην τοὺς Διοσκούρους τὸν Ἀλέξανδρον καὶ τὴν Νίκην τὴν Ἐννοῦ δαμυμένην εἰς τὸ ἄρμα τοῦ Ἀλεξάνδρου ἑνα ἤρωα γυμνόν.

ἑνα ἵππον τὸν Νεοπόλεμον μαχόμενον ἔφιππον πρὸς τοὺς Πέρσας τὸν Ἀρχέλαον μετὰ τῆς γυναίκος καὶ τῆς θυγατρὸς του τὸν Ἀντίγονον ὄπλισμένον τὴν Ἀρτεμιν χορεύουσαν μετὰ νεανίδων τὰς τρεῖς γνωστάς εἰκόνας ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Ἀστραπῆς, τῆς Βροντῆς καὶ τοῦ Κεραυνοῦ.

Ἀριστείδης ὁ Θηβαῖος. Πόλιν ἀλισκομένην ἐξ ἐφόδου καὶ ὡς ἀντικείμενον μητέρα τετραυματισμένην καὶ θνήσκουσαν μάχην κατὰ τῶν Περσῶν τέθριππα τρέχοντα Ἰκέτην θηρευτὰς μετὰ τῶν θηραμάτων τῶν τὴν εἰκόνα τοῦ ζωγράφου Λεοντίου τὴν Βιβλίδα τὸν Βάκχον καὶ τὴν Ἀριάδην Τραγικὸν ὑποκριτὴν συνοδευόμενον ὑπὸ νεαροῦ παιδὸς Γέροντα διδάσκοντα λύραν εἰς παιδίον ἑνα ἀσθενῆ.

Πρωτογένης. Τὸν Ἰάλυσσον σάτυρον θνήσκοντα ἐξ ἔρωτος τὸν Κύδιππον τὸν Τληπόλεμον σκεπτόμενον Φιλίσκον Ἀθλητὴν τὸν βασιλέα Ἀντίγονον τὴν μητέρα τοῦ Ἀριστοτέλους τὸν Ἀλέξανδρον τὸν Πάνα. Τοιχογραφίαν τῆς Λέσχης τῶν Δελφῶν.

Ἀσκληπιάδωρος. Τοὺς δώδεκα μεγάλους θεοὺς.

Νικόμαχος. Τὴν ἀρπαγὴν τῆς Περσεφόνης Νίκην ὑψομένην ἐπὶ ἄρματος εἰς τοὺς ἀέρας τὸν Ὀδυσσεά καὶ τὸν Ἀπόλλωνα τὴν Ἀρτεμιν τὴν Κυβέλην καθημένην ἐπὶ λέοντος Μανάδας καὶ Σατύρους τὴν Σκύλλαν.

Φιλόξετος ὁ Ἐρετριεύς. Τὴν μάχην τοῦ Ἀλεξάνδρου κατὰ τοῦ Δαρρίου τρεῖς Σιλευνοὺς.

ΕΓΚΑΥΣΤΙΚΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ.

Πανσαρίας ὁ Σικυνώτιος. Τὸν Ἡμερήσιον, ἢ τὸ Παιδίον τὴν Γλυκέραν καθημένην καὶ ἐστεμμένην δι' ἀνθέων τὴν Ἐκατόμβην.

Εὐφράτωρ. Ἴππομαχίαν τοὺς δώδεκα Θεοὺς τὸν Θησέα τὸν Ὀδυσσεά προσποιούμενον τὸν παράφρονα πολεμιστὴν ἐπαναφέροντα τὸ ξίφος του εἰς τὸν κολεόν.

Κυδίας. Τοὺς Ἀργεῶντας.

Ἀντιότας. Ἀθλητὴν ἀσπιδοφόρον. Παλαιστὴν Ἀθλητὴν.

Νικίας ὁ Ἀθηναῖος. Δάσος τὴν Νεμέαν προσωποποιημένην τὸν Βάκχον τὸν Ἰάκινθον τὴν Ἀρτεμιν τὸν τάφον τοῦ Μεγαβύζου τὴν νεκρομαντεῖαν τοῦ Ὀμήρου τὴν Καλυψώ τὴν Ἰὼ καὶ τὴν Ἀνδρομέδαν τὸν Ἀλέξανδρον τὴν Καλυψώ καθημένην.

Ἀθηναῖος. Τὸν ἱστορικὸν Φύλαρχον τὸ συγγενικὸν οἰκογενειακὴν δηήγυριν τὸν Ἀχιλλέα μετρημισμένον εἰς νεανίδα ἱπποκόμον μετὰ τοῦ ἵππου.

Λιμόναχος ὁ Βυζαντινός. Τὸν Αἴαντα τὴν Μήδειαν τὸν Ὀρέστην τὴν Ἰφιγένειαν ἐν Ταυρίδι εὐγενῆ οἰκογένειαν μίαν Γοργόνα.

Ἀριστόλαος. Τὸν Ἐπαμινόνδαν τὸν Περικλέα τὴν Μήδειαν τὴν Ἀρετὴν τὸν Θησέα τὸν ἀθηναϊκὸν λαὸν προσωποποιημένον τὴν Ἐκατόμβην.

Σωκράτης. Τὰς θυγατέρας τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Ὑγείαν, Αἰγλήν, Πανάκειαν, Λασώ τὸν Οἶνον ἢ τὸν ράθυμὸν σχεῖνοπλόκον.

Ἀντίφιλος. Παιδίον φυσῶν τὸ πῦρ νηθούσας τὸ κυνήγιον τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τὸν ἐνεδρεύοντα Σάτυρον.

Ἀριστοφῶν. Τὸν Ἀγγαῖον τραυματισθέντα ὑπὸ τοῦ Καλυδονίου κάπρου ἀλληγορικὴν εἰκόνα τοῦ Πριάμου καὶ τοῦ Ὀδυσσεῶς.

Ἀρτέμων. Τὴν Δανάην καὶ τοὺς πειρατὰς τὴν Βασίλισσαν Στρατονίκην τὸν Ἡρακλῆ καὶ τὴν Δηάνειραν τὸν Ἡρακλῆ ἐπὶ τῆς Οἴτης τὸν Λαομέδοντα.

Μεταξὺ τῶν Ἑλληνίδων αἵτινες ἐπεδόθησαν εἰς τὴν ζωγραφικὴν ἀναφέρονται ἡ Ἀθηναία Τιμαρέτη τοῦ Μύκωνος, ἥτις ἔγραψε τὴν εἰκόνα τῆς Ἐφρασίας Ἀρτέμιδος, ἡ Εἰρήνη τοῦ ζωγράφου Κρατίνου ἥτις ἔγραψεν εἰκόνα γυναικείαν σωζομένην εἰς τὴν Ἐλευσίνα, ἡ Ἀρισταρέτη, θυγάτηρ καὶ μαθήτρια τοῦ Νεάρχου, ἥτις ἔγραψε τὴν Ἀσκληπιόν, ἡ Λάρα τοῦ Κυνικοῦ, περιώνυμος διὰ τὴν ταχύτητα τῆς εἰς τὸ ζωγραφεῖν ἐξωγράφει δὲ αὕτη ἐπὶ πύξου διὰ χρωστήρος, καὶ ἐπετύγχανε θαυμασίως εἰς τὰς γυναικείας προσωπογραφίας. Ἐξωγράφει δὲ καὶ τὴν εἰκόνα τῆς διὰ κατόπτρου.

ΤΟ ΣΤΕΜΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Ἐκτενῆ καὶ περίεργον τοῦ Ἀγγλικοῦ Στέμματος περιγραφὴν ἐξέδωκεν ὁ ἐν Λονδίῳ αὐλικὸς δρυκολόγος καθηγητῆς Τένναντ. Τῷ 1838 ἀποκατέστησαν τὸ Στέμμα τοῦτο οἱ δύο χροσχοὶ Ροῦνδελ καὶ Βριζ, τὸ μὲν ἐκ παλαιότερων Στεμμάτων, τὸ δὲ καὶ ἐξ ὕλης πάντη νέας. Τὸ σπᾶνιον κειμήλιον ἔλκει βάρους 1239 γραμματῶν. Ἐπὶ μὲν τῆς μεταξωτῆς αὐτοῦ βάσεως ὑπάρχει στέφανος ἐξ 129 μαργαριτῶν μετὰ τοῦτον ἔλασμα χρυσοῦ ἀπέφθοι, εἶτα δὲ ἕτερος ἐξ 112 μαργαριτῶν συγκείμενος στέφανος, ἔχων ἀνωθεν πολυτιμοτάτην σάφειρον, ἀγορασθεῖσαν ἄλλοτε διὰ τὸ στέμμα Γεωργίου τοῦ Δ'. Κατόπιν τοῦ ἐκ μαργαριτῶν στεφάνου τούτου φαίνεται τρίτος στέφανος ἐξ ἑπτὰ σαρπείρων καὶ ὀκτὸς σμαράγδων αἱ μὲν σαρπείροι περιστοιχίζονται ὑπὸ 14 ἀδαμάντων, αἱ δὲ σμαράγδοι ὑπὸ ἀδαμάντων 123. Μεταξὺ τῶν σαρπείρων καὶ τῶν σμαράγδων ὑπάρχουσιν ἑκατάδεκα τρίφυλλ.

λα, σχηματιζόμενα ἐξ 160 ἀδαμάντων. Τὸ ἀνώτερον τοῦ στέμματος μέρος κοσμοῦσιν ὀκτὼ σάφειροι· ἐκάστης τούτων ὑπέρεκειται ἀδάμας, ἐν δὲ τοῖς μεταξὺ διαλείμμασι παντοειδῆ τόξα ἐξ 148 ἀδαμάντων. Ἐπὶ τοῦ προσθίου μέρους τοῦ Στέμματος, καὶ ἰδίως ἐν τῷ μέσῳ ἐνὸς τῶν μελιταίων σταυρῶν, ὑπάρχει ὁ πυλωρὸς λυχνίτης, ὃν τῷ 1257, μετὰ τὴν ἐν Ναγέρῳ μάχην, ἐδώρησατο τῷ μέλανι πρίγκιπι ὁ τῆς Καστηλίας βασιλεὺς Δὸν Πέτρος, καὶ ὃν ἔφερον ἐπὶ τῆς κόρυθός του Ἐρρίκος ὁ Β' τῷ 1415 κατὰ τὴν μάχην ἐν Ἀζικκούρ. Κύκλω τοῦ λυχνίου σχηματίζουσι σταυρὸν μελιταίων 75 μεγάλοι, πολυέδροι ἀδάμαντες. Οἱ τρεῖς ἄλλοι ἐκατέρωθεν καὶ ὀπισθεν μελιταῖοι σταυροὶ σχηματίζονται ἐξ ἀδαμάντων μικροτέρων, ὁ μὲν ἐξ 132, ὁ δὲ ἐξ 124, ὁ δὲ ἐξ 130, καὶ ἔχουσιν ἐν τῷ μέσῳ πολυτίμους σμαράγδους. Μεταξὺ τῶν σταυρῶν φαίνονται τὰ τέσσαρα τῆς Γαλλίας κρίνα, ὃν ἕκαστον ἔχει μὲν ἐν τῷ μέσῳ λυχνίτην, σύγκειται δὲ ἐξ 85—87 ἀδαμάντων. Ἐκ τῶν μελιταίων σταυρῶν ἐξορμῶνται τέσσαρα τόξα ἐκ δρυοβαλάνων καὶ φύλλων βαλάνου· τὰ μὲν φύλλα ἀπαρτίζονται ἐξ 728 ἀδαμάντων, αἱ δὲ βάλανοι ἐκ 32 μαργαριτῶν καὶ 55 ἀδαμάντων. Ἐκ τῶν τόξων κρέμανται τέσσαρες μεγάλοι μαργαρίται ἀπιοειδεῖς, κυκλούμενοι ἕκαστος ὑπὸ 12 ἀδαμάντων. Ὑπεράνω τοῦ κυρίου τόξου ὑφῄθαι τὸ βασιλικὸν μῆλον, οὗ τινος τὸ μὲν κάτω ἡμισφαίριον ἔχει 304, τὸ δὲ ἄνω 244 μεγάλους ἀδάμαντας πολυέδρους. Ἡ ζώνη καὶ τὸ τόξον αὐτοῦ σύγκεινται ἐκ 33 ἀδαμάντων. Ὁ ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ μῆλου σταυρὸς ἔχει μεγίστην σάφειρον ἐν τῷ μέσῳ, κύκλω δὲ τέσσαρας μεγάλους καὶ 108 μικροτέρους ἀδάμαντας. Ἐν συνόλῳ ὑπάρχουσιν ἐπὶ τοῦ βρετανικοῦ στέμματος, εἰς μέγιστος λυχνίτης, μία μεγίστη σάφειρος, ἕτεροι 16 σάφειροι, 11 Σμάραγδοι, 4 λυχνίται, 1363 μεγάλοι στίλβοντες ἀδάμαντες πολυέδροι, 1273 ἀδάμαντες δευτερεύοντες, 147 ἀδάμαντες μικρότεροι, 4 μεγάλοι μαργαρίται ἀπιοειδεῖς καὶ ἄλλοι 273 μαργαρίται μικρότεροι.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ἰδιοτροπία τῆς θαλάσσης. — Τὸ 1672, τῶν Ἀγγλων πολεμούντων πρὸς τοὺς Ὀλλανδοὺς, στόλος ἀγγλικὸς ἐνεφανίσθη ἐνώπιον τοῦ Σχέβελιγγ, μικροῦ χωρίου πλησίον τῆς Ἀγγίας, κειμένου ἐπὶ τῆς παραλίας. Ἡ θάλασσα ἦτο χαμηλὴ· ἀλλ' ὁ ναύαρχος ἐνόησεν, ὅτι ἅμα τῇ πρώτῃ πα-

λιρροίᾳ ἠδύνατο ν' ἀποβιβάσθῃ μετὰ στρατοῦ καὶ ἦτο βέβαιος, ὅτι ἤθελε καταλάβει τὸ χωρίον ἀμαχητῆ. Δὲν ὑπῆρχεν ἄλλη ἐλπίς σωτηρίας εἰμὴ ἐκ τῆς ἀμέσου ἐμφανίσεως τοῦ ὀλλανδοῦ ναυάρχου Ρούιτερ· ἀλλ' ἡ ὥρα παρήγγετο, ὁ Ρούιτερ δὲν ἐφάνετο. ὁ ἀγγλικὸς στόλος ἐπροχώρει μετὰ τῆς παλιρροίας, ὅτε πρὸς θυμασμὸν πάντων, ἡ θάλασσα αἴφνης σταματᾷ καὶ βιαία ἀμπωτὶς ἐπαναφέρει τὸν ἀγγλικὸν στόλον εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος. Πρὶν ἢ κατορθώσῃσι νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν ἀκτὴν, ὁ Ρούιτερ ἐνεφανίσθη καὶ ὁ τόπος ἐσώθη.

Συμβεβηκὸς ὄλος ἐναντίον ἠδύνησε τὸν Νέλσονα τὸ 1801, ὅτε ἐκτακτος παλιρροία τὸν ἔφερε σχεδὸν ὑπὸ τὰς κανονισσοῦσας τὰς μελλούσας νὰ προστατεύσῃσι τὴν Κοπενάγην· οὐδαίς, καθ' ὅσον ἐνθυμοῦνται ἐν Ἀκνιμαρκίᾳ, εἶδὲ ποτε τὰ ὕδατα ὑψωθέντα εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὅσον τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἤρξατο ἡ ἐπίθεσις.

Ἐπεροφία — Ἐρρίκος ὁ Β', υἱὸς τοῦ κόμητος Ἀνζού, Γεωργίου Πλανταγενέτη, καὶ εἰς τῶν διασημοτέρων βασιλέων τῆς Ἀγγλίας, ἔστειλεν ἐν Οὐεσμίνστερ τὸν πρωτότοκον υἱὸν του. Ἐκ φιλοστοργίας ἠθέλησε νὰ τὸν ὑπερετίθῃ τὴν ἡμέραν τῆς στέψεως: «Θὰ συνομολογήσῃς, εἶπε πρὸς τὸν νεαρὸν πρίγκιπα μετὰ τὴν τελετὴν, ὅτι οὐδέποτε βασιλεὺς ὑπηρετήθη βασιλικώτερον ἀπὸ σέ.»—Ὁ πρίγκιψ στρεφόμενος πρὸς τοὺς αὐλικούς του, εἶπεν: «Ὁ υἱὸς ἐνὸς κόμητος δύναται κάλλιστα νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν υἱὸν ἐνὸς βασιλέως».

Ἀπόρρηγμα Δάντου. — Ὅταν οἱ Σκαλιᾶροι τῆς Βερόνης ἤρχισαν νὰ βαρύνωνται τὸν διάσημον προστατευόμενον τὸν Δάντην, τὸν ὁποῖον εἶχον καλέσει εἰς τὴν μικρὰν αὐλὴν των, εἰς τῶν πριγκίπων αὐτῶν τὸν ἠρώτησεν ἐνώπιον πολλῶν, διαπύ ἀστειῶς γελοιοποιεῖς ἐπροτιμᾷτο ὑπὸ τῶν μεγάλων ἀπὸ ἀνθρώπου ὡς αὐτόν· ὁ Δάντης ὑπέλαθεν: «Ἡ συμπάθεια καὶ ἡ ὁμοιότης προκαλοῦσι τὴν ειλίαν καὶ τὴν προτίμησιν.» Ἐννοεῖται ὅτι μετ' οὐ πολὺ ὁ ποιητὴς ἀπεπέμφθη ἐκ τῆς αὐλῆς τῶν Σκαλιάρη.

Τὸ ὥρολόγιον τοῦ Ναπολέοντος. — Ὁ αὐτοκράτωρ εἶχεν ἐν Ἀγία Ἐλένη τὸ ὥρολόγιον, τὸ ὁποῖον ἔφερον ἐφ' ἑαυτοῦ εἰς τὰς ἐκστρατείας τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Αἰγύπτου· τὸ ὥρολόγιον ἔφερον ἀμφοτέρωθεν χρυσοῦν ἐπικάλυμμα μετὰ τοῦ στοιχείου Β.—Παρεινεῖτο, ὅτι δὲν ἐδούλευε ἢ δὲν ἐπῆγαινε καλά· μα-

ταίως προσεπάθησαν νὰ τὸ διορθώσῃσι. Ἡμέραν τινὰ, παρατηρήσας ἐν, τὸ ὁποῖον ἀρτίως εἶχε σαλῆ εἰς τὸν στρατηγὸν Βεοτράνδον, τοῦ εἶπεν: «Τὸ κορτῶ καὶ σὰς δίδω τὸ ἰδικόν μου· ἀλλ' αὐτὸ ἐσήμανε δύο ὥρας ἐπὶ τοῦ ὄροπεδίου τοῦ Ῥίβολι, ὅταν διέτασσαν τὰς στρατιωτικὰς ἐργασίας τῆς ἡμέρας.»

Πρωῖαν τινὰ ὁ Ναπολέων καὶ ὁ Ἀλεξάνδρος, κατὰ τὴν συνέντευξιν τοῦ Ἐρφουρθ, μετὰ περίπατον εἰς τὸ δάσος ἐπανήρχοντο εἰς τὸ ἀνάκτορον ὁ Ναπολέων, ἔχων οἰκειῶς τὸν βραχίονα ὑπὸ τὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου, σταματᾷ ἐνώπιον γρεναδιέρου τῆς φουράς του, φρουροῦντος κάτω τῆς μεγάλης κλίμακος καὶ παρουσιάζοντος ὄπλα. Ὁ Ναπολέων παρατηρεῖ πρὸς στιγμὴν τὸν στρατιώτην σείων μεθ' ὑπερφανείας τὴν κεφαλὴν καὶ δεικνύει εἰς τὸν τσάρον τὸ πρόσωπόν του κεκοσμημένον διὰ βραδείας πληγῆς διηκούσης ἀπὸ τοῦ μετώπου μέχρι τοῦ μέσου τῆς παρεϊᾶς:

«Τί φρονεῖτε, ἀδελφέ μου, τῷ λέγει τότε, περὶ στρατιωτῶν ἐπιζώντων εἰς τοιαύτας πληγὰς;

— Καὶ υμεῖς, ἀδελφέ μου ἀποκρίνεται ὁ Ἀλεξάνδρος, τίνα ἰδέαν ἔχετε περὶ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι καταφέρουσιν αὐτὰς;

— Ἀπέθανον, αὐτοὶ!... ἐπανόρθωσεν ὁ σκοπὸς χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ἀκιννησίαν του.

Ἐν τούτοις ὁ Ἀλεξάνδρος, τὸν ὁποῖον ἡ ἀπόκρισις τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ ἐλορῶθησεν ἐπὶ μικρὸν, λέγει πρὸς τὸν Ναπολέοντα:

«Ἀδελφέ μου, καὶ ἐδῶ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ. σὰς μένει ἡ νίκη.

— Διότι, ἀδελφέ μου, καὶ ἐδῶ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ οἱ γρεναδιέροι μου ἐπρομάχησαν, ὑπολαμβάνει ὁ Ναπολέων.

Καὶ ποιεῖται ἀπομακρυνόμενος νεῦμα εὐχαριστήσεως πρὸς τὸν γραιὸν στρατιώτην, ὅστις δὲν ἔστρεψεν αὐτὸ τὸ βλέμμα.

Μὲ τοιοῦτους στρατιώτας βεβαίως περιέρχεται τις τὸν κόσμον νικηφόρος.

Κριλλίων, ὁ διάσημος στρατηγὸς Ἐρρίκου τοῦ Δ', ἐδιδάσκετο χορὸν: Κύψατε, ὑποχωρήσατε» λέγει πρὸς αὐτόν ὁ διδάσκαλος. — Δὲν θὰ κάμω τίποτε ἀπὸ αὐτὰ, ἀπεκρίνατο ὁ Κριλλίων οὔτε ἔκυψεν, οὔτε ὑπεχώρησέ ποτε.»

Ὁ Κρόμβελ εἰς τὰς σπουδαίας ὑποθέσεις ἐσυνειθίζε νὰ ὑπαγορεύῃ εἰς τὸν γραμματέα του τρεῖς καὶ τέσσαρας ἐπιστολάς ὑπὸ ἀντίθετον πνεῦμα καὶ ἔκρυπτεν ἀπ' αὐτοῦ ποῖαν ἀπέστειλε διὰ τοῦ ταχυδρόμου.

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΡΡΙΕΤΗ

[Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ ἀνεκδότου ποιήματος ΕΡΩΤΩΝ ΛΕΙΨΑΝΑ.]

... Ἀ, τῆς Ἐρριέτης· τῆς καλῆς ἐκείνης Τευτονίδος,
 Εἶνε ὁ ἐλεφάντινος ἐσταυρωμένος οὗτος·
 Ἐμβλημα ἀγάπης ἱερὸν καὶ σύμβολον ἐλπίδος
 Καὶ τῆς πτωχῆς νεάνιδος ὁ μόνος ποτὲ πλοῦτος!
 Εἰς τὸ παρθένον στῆθός της μὲ πίστιν τὸν ἐφόρει·
 Τῆς δυστυχοῦς, ἡ μήτηρ της ποτὲ τὸν εἶχε δώσει,
 Ἄλλὰ μὲ τὸν ἀπέστειλε ὅτ' ἔπασχα ἡ κόρη,
 Πιστεύουσα ἡ χάρις του τὸν φίλον της νὰ σώσῃ...
 Τοῦ κρίνου εἶχε τὴν χροιάν ἡ νεαρά μου φίλη,
 Καὶ ἦτο τόσον κάτωχρος καὶ τόσον τεθλιμμένη,
 Ὡστ' ἦνοιγες εἰς δέησιν ὑπὲρ αὐτῆς τὰ χεῖλη·
 Ἦννόεις ὅτι ἀνοικτὸν μνημεῖον τὴν προσμένει!..
 Κ' ἡ κόρη τὸ ἐγνώριζε· καὶ ἐμειδία τόσον
 Πενθίμως, ὥστε δάκρυον σοὶ ἔφερεν εἰς τῶμα·
 Ἀγγελικῶς ἀπέθνησκεν εἰς τῆς ζωῆς τὴν δρόσον,
 Χωρὶς ν' ἀφήνῃ στεναγμὸν τὸ εὐσεβές της στόμα..
 Ὡς ὄναρ Ὀσσιάνειον ἐφαίνετο ἐμπρός μου,
 Ἐξ ἡμισείας ἄγγελος, ἐξ ἡμισείας φάσμα·
 Μοὶ ἔλεγε τ' ἀπόρρητα τοῦ τεθαμμένου κόσμου
 Ἦ ἐφαλλε τοῦ προσεχοῦς θανάτου της τὸ ἄσμα.
 Κ' εἰς πῆν πενθίμην κ' ἐξάλλον ἐκείνην μελω-
 διάν,
 Μὲ ὀφθαλμὸν παράδοξον καὶ σύννον μ' ἐθεώρει·
 Ἄλλ' ὅμως ὅταν ἔβλεπε τὴν θλίψιν μου βαθεῖαν,
 Διέκοπτε τὸ ἄσμα της πρὸς χάριν μου ἡ κόρη...
 Ἐπίστευεν εἰς ἔγερσιν νεκρῶν λησμονημένων·
 Περί φασμάτων συνεχῶς ὠχρὰ μ' ἐδιηγείτο,
 Κ' ἐγὼ μὲ πίστιν ἤκουον τὴν φθίνουσαν παρθένον,
 Διότι τόσον ἔπασχε κ' ἐγγὺς τοῦ τάφου ἦτο...
 Μίαν αὐγὴν φύλλον ξηρὸν εἰς δένδρον ἐθεώρει,
 Μόνον κ' εἰς πτώσιν ἔτοιμον.., Ἄ! πόσον ἀνη-
 σύχως,
 Μὲ ποῖαν ἔντρομον σιγὴν τὸ ἔδλεπεν ἡ κόρη!
 Τὸ φύλλον ἔτριξε, λεπτὸς ἤκούσθη εἶτα ἦχος,

Ἐταλαντεύθη κ' ἔπεσε βραδέως εἰς τὸ χι...
 Ἐστράφην καὶ ἠτένισα τὴν κόρην πτοημένος·
 Δακρῶν ἦτον ἔμπλεον τὸ διαυγές της ὄμμα,
 Καὶ σκυθρωπῶς μ' ἐδείκνυε τὸ φύλλον ἡ παρθένος!..

 Οἶμοι, τὴν ἄλλην ὡς πτηνὸν ἐξέπνευσε πρῶταν,
 Κ' εἰς φέρετρον ἀνθοστεφές μοι ἐμειδία ἔτι.
 Τὸν θάνατον ὑπὸ μορφὴν μ' ἐδείκνυε γλυκεῖαν,
 Δὲν ἤθελε τὸν φίλον της νὰ θλίψῃ ἡ Ἐρριέτη...
 Φρίσσων ἐξ ἄλγους, κάτωχρος, μὲ φρενολήπτου
 βῆμα,
 Παρηκολούθησα κ' ἐγὼ τῆς κόρης τὴν κηδεῖαν·
 Τὸ φέρετρον ἀντήχησεν εἰς τὸ προσμένον μνημεῖον,
 Κ' ἤκούσθη εἰς τὴν μαύρην μου ὁ δοῦπόστου καρδίαν!
 Ἄ, πῶς ἐταλαντεύετο πενθίμως τὸ φορεῖον,
 Καὶ πῶς ἐκτύπα τὰς πλευράς τοῦ τάφου καταβαῖνον,
 Πῶς ἐκυμάτ' ἡ κόμη της κ' ἐχρύσου τὸ μνημνεῖον,
 Ἐθάρρεις ὅτι ἦτο φῶς εἰς σκότη ὀλισθαῖνον...
 Κ' ἤλθε τὸ πτύον ἔπειτα, τὸ πτύον καὶ τὸ χῶμα·
 Τὸ πρῶτον ἔπεσε βωδὸν, τὸ δεύτερον ἐχύθη,
 Καὶ τὸ μικρὸν μ' ἀπέκρυπτε καὶ ἀερῶδες σῶμα,
 Τὴν κεφαλὴν, τὸ πρόσωπον, τὰ ἀσθενῆ της στήθη..
 Τὰ πάντα ἤδη ἔκρυπτεν ἀνάληγτον τὸ χῶμα,
 Πλὴν δὲν ἐκάλυπτεν ἡ γῆ ἀκόμη ἡ πενθίμη
 Τῆς τεθνηκυίας φίλης μου τὸ ὠχριάσαν στόμα,
 Καὶ μ' ἐμειδία κάτωθεν... Εἰς ποῖαν γάστραν, οἶμοι,
 Τοιοῦτο ῥόδον ἔθαλλε! Κραυγὴν ἀφείς ὄξειαν,
 Ὡς δύτης μ' ἐν κατέπεσα ἐντὸς τοῦ τάφου βῆμα,
 Καὶ εἰς τὸ χῶμα κυλισθεὶς μὲ σπαραγμοῦ μανίαν
 Ἠσπάσθη τὸ μειδίαμα ἐκεῖνο εἰς τὸ μνημεῖον!
 Κ' ἤλθεν ὁ χρόνος ὕστερον τὰς ἀναμνήσεις σβύνων,
 Ἄλλ' εἰς τὰ χεῖλη μου, ἐδῶ, αἰσθάνομαι εἰσέτι
 Τὸν παγετώδη ἀσπασμὸν κ' ἐντάφιον ἐκεῖνον·
 Καὶ δὲν ἠσπάσθη ἐκτοτε ἄλλην νεκρὰν Ἐρριέτη!

ΑΧ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

ΓΝΩΜΙΚΑ

Ποῖος κλέπτης δὲν θὰ νομίση κακὸν
νὰ τὸν κλέψωσιν; (Α. Δύγουστίνος).

Τὰ μεγάλα ἔργα ἐκτελοῦνται οὐχὶ
διὰ τῆς ἰσχύος, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐπιμο-
νῆς. (Johuzon.)

Ὁ Μάϊος τῆς ζωῆς δὲν ἀνθεῖ ἢ ἄ-
παξ· δι' ἐμὲ ἐμαράνθη. Κλαύσατέ με,
ἀδελφοί· ὁ Θεὸς σιωπηλὸς ἀνέτρεψε
τὴν λυχνίαν μου καὶ τὸ ὄραμα ἐξα-
λείφθη. (Σίλλιος.)

Εἶναι δυσκολώτερον εἰς τὸν συγγρα-
φεὰ νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον μὴ πα-
ραφερόμενος ἢ ν' ἀρέσῃ ὑπερβαίνων
πᾶν μέτρον· καθόσον εἶναι εὐκολώτε-
ρον νὰ συνταράξῃ τις τὴν καρδίαν ἢ νὰ
τὴν ὑποβάλλῃ εἰς κανόνας. (Σατω-
βριάνδος.)

Ὁ λόγος εἶναι ὡς τὸ βέλος· τὸ βέλος
ἅπαξ ἐκφυγὸν δὲν ἐπανερχεται ἐπὶ
τοῦ τόξου· οὕτω καὶ ὁ λόγος δὲν ἐπα-
νέρχεται ἐπὶ τῶν χειλέων.

Υἱὸς νομιζόμενος ἐνοχος ὑπὸ τῆς
μητρὸς του, ἀδύνατον νὰ ἦναι ἀθῶος.
Ἄφησε καὶ αὐτὴν τὴν προσευχὴν
σου, ἵνα ποιήσῃς τὸ ἀγαθόν.

Ὁ φιλάργυρος εἶναι δένδρον μὴ ἀ-
ποφύρον καρπόν. — Ἐὰν ἦτο καὶ ὁ
ἥλιος αὐτός, θὰ ἤρνεϊτο νὰ φωτίσῃ
ταῦς ἀνθρώπους. (Γνωμικὰ ἀνατο-
λιτῶν).

Δυσπιστεῖτε πρὸς τὸν ἄνθρωπον τὸν
εὐρίσκοιτα ὅλα καλὰ, πρὸς τὸν ἄν-
θρώπον τὸν εὐρίσκοιτα ὅλα κακὰ, καὶ
πρὸ πάντων πρὸς τὸν ἄνθρωπον τὸν
ἀδιαφοροῦντα περὶ ὄλων. (Lavater).

.... Εὐτυχῶς δὲν εἶναι μέγας ὁ ἀ-
ριθμὸς τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες εἶναι ἡ-
ναγκασμένοι νὰ μετανοήσωσι, διότι
εὐηργέτησαν. Μεθ' ὅσα καὶ ἂν εἴπω-
σιν οἱ μισάνθρωποι, οἱ ἀχάριστοι καὶ οἱ
μογητοὶ εἶναι ἐξαιρέσεις ἐν τῷ ἀνθρω-
πίνῳ γένει.

Ἡμερολόγιον τῆς μεγάλης στρα-
τιάς. — 11 Ἰουλίου 1897.

Ἡ ἡδονὴ δύναται νὰ στηριχθῇ ἐπὶ
τῆς φαντασίας, ἀλλ' ἡ εὐτυχία ἐδρά-
ζεται ἐπὶ τῆς ἀληθείας. (Champfort)

Μὴ ἀφίνετε νὰ φύεται χόρτος ἐπὶ
τῆς ἐδοῦ τῆς φιλίας. (Madame Geof-
frin.)

Ὁ Κρεβιλλιὲν παρουσιασθεὶς εἰς τὸν
βασιλέα Λουδοβίκον ΙΒ'. ἐγένετο δε-
κτὸς εὐμενῶς· κατὰ τὴν συνδιάλεξιν ὁ
βασιλεὺς εἶπε πρὸς αὐτόν: «Εἰσθε γέ-
ρων· ἔχετε πλεόν τῶν ὀγδοήκοντα ἐ-
τῶν;» — «Ὁχι, μεγαλειότης, ἀπε-
κρίθη οὗτος· τὸ βαπτιστικόν μου τὰ
ἔχει.

ΤΟΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙΣ

Διακοπεῖς ἐπὶ τινὰ χρόνον ὁ
«Παρθενών», ἀναφαίνεται αὐθις
εἰς τὸν κόσμον τῶν γραμμάτων,
εἰς τὸν κόσμον τὸν κομψόν, εἰς
τὸν κόσμον τῶν φίλων τῆς τέρ-
ψεως. Νέας ἀναλαβῶν δυνάμεις
καὶ νέους συνεργάτας προσκτησά-
μενος, ἐπαναλαμβάνει τὴν ἐκδοσιν
αὐτοῦ ἐπὶ βάσεων νέων καὶ βε-
βαίας πιθανότητος βιωσιμότητος
ἐχόντων. Ἡ ἐκδοσις ἔσεται ἐβδο-

μαδιαία, τὸ σχῆμα αὐτοῦ τέταρ-
τον μέγα, εἰκὼν μία καὶ καλλιτε-
χνικώτατα ἐξειργασμένη θέλει κο-
σμεῖ τὴν πρώτην αὐτοῦ σελίδα,
ἐνίοτε δὲ καὶ περισσότεραι εἰκόνες
θὰ ὑπάρχωσι καὶ εἰς τὰς ἄλλας
σελίδας. Ἡ ὕλη θέλει εἶσθαι λίαν
ἐπιμελημένη καὶ πρόσφορος εἰς
τε τοὺς τὰ σπουδαῖα ἀναγνώσμα-
τα φιλεῦντας, εἰς τε τοὺς τὰ ἐλα-
φρότερα. Πολλάκις θέλει δημο-
σιεῖαι τινὰ ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων
ποιημάτων τῶν νεωτέρων ἡμῶν
ποιητῶν συνοδεύοντες ταῦτα διὰ
τῆς εἰκόνης τοῦ ποιητοῦ καὶ διὰ
βραχείας βιογραφίας αὐτοῦ. Ἐ-
νίοτε ὡσαύτως θέλει δημοσιεῖαι
καὶ νέον τι μουσικὸν τεμάχιον.
Ἴνα κατασταθῇ δὲ ὁ Παρθε-
νῶν προσιτὸς τοῖς πᾶσιν, ὀρί-
σαμεν τὴν τιμὴν αὐτοῦ ἐτησίως
εἰς φράγκα ἢ δραχμάς νέας 8, τὰ
δὲ εἰς τοὺς ΚΚ. συνδρομητὰς δια-
νεμηθησόμενα φύλλα θέλουσι ἐκ-
τυποῦσθαι ἐπὶ χάρτου καλλίστου
καὶ κατὰ πολὺ ἀνωτέρου ἐκείνου
ἐφ' οὗ θέλουσιν ἐκτυποῦσθαι τὰ
ἀνὰ τὰς ὁδοὺς πωλούμενα, ὧν ἔ-
καστον θέλει τιμᾶσθαι ἀντὶ λε-
πτῶν 10 μὲν διὰ τὰς Ἀθήνας, 15
δὲ διὰ τὰς Ἐπαρχίας καὶ 25 διὰ τὸ
Ἐξωτερικόν.

Ταῦτα ἐνομίσαμεν καθήκον νὰ
εἴπωμεν ἀναγγέλλοντες τὴν νέ-
αν ἐμφάνειαν τοῦ Παρθενῶνος,
ἔστωσαν δὲ βέβαιοι οἱ ΚΚ. συν-
δρομηταὶ ὅτι οὐδεμιᾶς θέλομεν
φεισθῆ θυσίας ὅπως καταστήσω-
μεν τὸ ἡμέτερον περιοδικὸν ἐκ τῶν
τερπνοτέρων καὶ διδακτικωτέρων
ἄμα.

Ἡ Διεύθυνσις.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΕΝΙΕΡΟΣ

ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ γλυκυτάτου τῶν γάλλων μυθιστοριογράφου Ἰωσήφ Μερῦ
Τιμᾶται ὀρ. 3.

Εἰς τοὺς ΠΡΟΠΑΗΡΟΝΟΝΤΑΣ ἐτησίαν ἢ τοῦλάχιστον ἐξαμηνιαίαν
συνδρομὴν τοῦ νέου περιοδικοῦ

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

τὸ ὄραϊον τοῦτο μυθιστόρημα διδεται

ΔΡΕΦΑΝ